

mängiks!" Naene kõstis: „eks sa siis kohé útle, miks siis koera páraast nii suures mures oled? Oja-Kaarlel on kaks tükki, úhe annawad håå meelega meile." „Sa ei saa aru," útles mees, „mis ma koerast hoolin, ráággin lapsest, oleks kúll wåga armas kui meil oleks úks poissike!" „Poissikest sa igat sed," västas nüüd Raie kahwatanud nåuga ja wesi filmis, — „aga see ei ole ðige sünust, et sa seda himustad, mis Jumal meile ei annud. Ei see ole ðige!" „Kallis Raie," meelitas mees, „ára nutta! ma ei wöi su filmis wett nåha. Ega ma Jumala västu ei taple. Waata mu nöuu on see: Otsa-Tónul on kuus last, tead isegi, mees on waese terwisega, lapsed aga naese kätte pihtade jauks, ja on neil raske kúll neid kašwatada. Wanem poeg Lull on ilus terane laps ja lahke meelega, mis arwad, kui selle wóntame ja kašwatame?" Naene raputas páåd ja útles: „Sull on lahke súda, aga eks rahakott ole pisukene." „Noh, ega Lulli kóhtgi pole suurem; kús meie kahete sódme, saab tema ka veel kóhu tåie. Wana kuub

en warna otsas, fest teed isi poistile kuue, mina teen kingad, ára karda!" „Jah," kõstis Raie, „kúllap toitu ja kuue saab, aga misga páraast kašwatada? Gi Madiš, oleks håå kúll, aga meile kašwandik ei sünni!" „Miks ei sünni?" útles mees, „leiba on meil Jumal tånatud ikka olnud; pois aitab tóð juures ja teeb sulle kingi. Tema wiib siis ka tóðd tellijate kätte ja meie ei wiida enam sellega aega." — „Jah Madiš, oleks håå kúll, aga mótle ikka, meie oleme waeised!" kõstis Raie. „Teised on waeised ja toidawad wáhest kúmme last. Mótle ometi, kui Lull siin on ja loeb meile homiku ja ðhtupalvet, wiib mune móisa ja kíriku juure, toimetab wáhemaid asju, aitab sind!"

„Ja, jah," útles Raie, „oleks håå, aga — — „Ja siis," ráákis Madiš edasi, „kui ma kodust ára olen, siis tema ajab sinuga juttu ja tead isi, tema jutt on ilus kuulda." „Jah, tóssi kúll!" ohkas Raie. Madiš lisas: „Ja siis kui sureme, paneb Lull meid puhkama ja önnistab veel meie põrmu hauas.